

Σιγά, σιγά αἱ σχέσεις μας ἠτόνησαν ἐξ ὑπαιτιότητος καὶ ἀμελείας μου, καὶ πολλὰ πρὸ τῆς δωρεᾶς τῶν τρωϊκῶν εἰς τὴν Γερμανίαν ἔτη δὲν τὸν εἶχα ἰδῆ πλέον. Ὁ Σχλιέμανν μοῦ εἶχε κάμει τὴν ἐντύπωσιν εὐλικρινοῦς φίλου τῆς Ἑλλάδος. Δὲν ἦτο ἀπλοῦς λάτρης τῆς ἀρχαιότητος. Τὸ ἀπέδειξεν ἄλλως νυμφευθεὶς καὶ ἀποκατασταθεὶς ἐν Ἑλλάδι. Τὰς Ἀθήνας ἤθελε κέντρον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐπιστήμης. Ἄν δὲν ἐπεσκέπτετο τὸ Βερολίνον, ἤθελε μείνει ἐντελῶς ἰδικός μας. Ἐκεῖ τὸν ἀπεθέωσαν, τὸν ὠνόμασαν ἐπίτιμον πολίτην τοῦ Βερολίνου, ὃ δὲ αὐτοκράτωρ τοῦ προσέφερε τὸν τίτλον κόμητος. Ὁ Σχλιέμανν δὲν ἐδέχθη, διότι ἠγνόει νὰ μείνῃ μόνον Σχλιέμανν καὶ τοῦτο πράγματι ἦτο ἀρκετόν. Ἐθεώρησεν ὅμως ἑαυτὸν ὑποχρεωμένον καὶ ἡ συλλογὴ ἡ σωθεῖσα χάρις εἰς ἑλληνικὰς προσπαθείας, ζῆ ὑπὸ τὴν αὐτὴν μοῖραν βορ. πλάτους, ὑπὸ τὴν ὁποίαν καὶ τὰ μάρμαρα τοῦ Ἐλγίνου. Πῶς νὰ εἶναι ὅμως πάντοτε κανεὶς θυμωμένος μὲ τὸν ἀνασκάψαντα τὰς Μυκῆνας καὶ τὴν Τίρυνθα!

† ΝΙΚ. ΡΑΔΟΣ

Τὰ παράξενα τῶν ἱατρικῶν φαρμάκων

- Ἡ κυρία. — Ἄχ, γιαιτρέ μου, δὲν μπορῶ νὰ τὸ πάρω αὐτὸ τὸ φάρμακον. Εἶνε ἀηδέστατον.
- Ὁ ἱατρός. — Περιεργον! Ὅλοι οἱ ἀρρωστοὶ μου τὸ συχαίνονται! Κανεὶς δὲν τὸ παίρνει;
- Ἡ κυρία. — Καὶ παθαίνουν τίποτε;
- Ὁ ἱατρός. — Μὰ αὐτὸ εἶνε τὸ παράξενον!.. Κανεὶς δὲν τὸ παίρνει καὶ ὅλοι γίνονται καλά!...